

La Regla de Taizé

GERMÀ ROGER, DE TAIZÉ

VERSIÓ
CATALANA I
FRANCESA

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

GERMÀ ROGER, DE TAIZÉ

LA REGLA DE TAIZÉ

Publicacions de l'Abadia de Montserrat
2023

Primera edició, març de 2023
Original francès ©1954 & 2010 Ateliers et Presses de Taizé,
71250 Taizé, França

Traducció catalana © 2022 Ateliers et Presses de Taizé,
71250 Taizé, França

La propietat d'aquesta edició és de
Publicacions de l'Abadia de Montserrat
Ausiàs Marc, 92-98 — 08013 Barcelona

ISBN: 978-84-9191-262-0
Dipòsit legal: B. 1441-2023
Impress a Gráficas Rey

Disseny de la col·lecció: Jordi Avià

ÍNDIX

Pròleg	5
Presentació	11
La Regla de Taizé	13
Preàmbul	15
La pregària	21
L'àpat	27
El consell	29
L'harmonia	33
Que en la teva jornada, treball i repòs siguin vificats per la paraula de Déu	35
Per romandre en Crist, mantén en tot el silenci interior	37
Ompl'e't de l'esperit de les benaurances: La joia, la senzillesa, la misericòrdia	41
La senzillesa	45
La misericòrdia	47
El celibat	51
Comunitat de béns	55
El prior, servidor de comunió	57
Els germans en missió	63
Els nous germans	65
L'acollida	67
Conclusió	69
Exhortació llegida a la professió	71
Compromisos presos a la professió	75

PRÒLEG

Multituds de dones i homes de bona voluntat estaran d'acord a dir que el germà Roger ha estat un do de Déu per a l'Església i la humanitat. Per què?

Perquè fou un home de contactes personals, acoïllidor en un tu a tu que era possible per a tothom en els extensos moments que seguien la pregària del vespre a Taizé. Perquè també fou un escriptor espiritual que va transmetre la Bona Nova i es va fer escoltar per tothom, inclosos els joves, a través de milers de pregàries breus, de diaris personals, de llibres, de cartes que animaren les trobades del Pelegrinatge de confiança a través de la Terra, ja fos a Taizé mateix o en tantes ciutats europees o en altres continents; i, sobretot, per la seva gran intuïció realitzada plenament durant la seva vida: la comunitat d'essència monàstica amb germans provinents de confessions cristianes diferents, signe i paràbola de comunió eclesial i humana, que semblava voler anticipar la definició que la constitució *Lumen gentium* del Concili Vaticà II faria de l'Església: «l'Església és en Crist com un sacrament, és a dir, signe i instrument de l'íntima unió amb Déu i de la unitat de tot el gènere humà» (LG 1.1).

La Regla de Taizé és precisament l'instrument espiritual amb el qual el germà Roger va voler establir, com ell mateix diu, «el mínim, fora del qual una comunitat no pot edificar-se en Crist i lliurar-se a un mateix servei de Déu». La intuïció que un grup d'homes compromesos amb l'Evangelí en una vida en comunitat podia ser un signe d'unitat és el nucli, allò que a la vida religiosa s'anomena el carisma, i per això va fer l'esforç d'escriure'l, de concretar-lo. El germà Roger havia estudiat les tradicions monàstiques antigues, la Regla de Sant Benet i les que la precediren, i per tant coneixia bé el gènere, la funció i els límits d'aquests escrits. Ell mateix no dubtà durant la vida, fugint de qualsevol fixació, de canviar algun punt de la seva regla i fins i tot volgué evitar el mateix nom de regla anomenant aquest text, en alguns moments, la *pétite source*, la petita font. Una regla és també el llegat deixat a les generacions futures, un acte de confiança en Déu, per si mai Ell volgués que la pròpia intuïció continués en el temps, fet que certament s'ha produït a Taizé, on són ja molts els germans que no han conegut personalment el fundador. Una regla s'ha de saber relativa a l'Evangelí, com bé reconeix aquest text en la seva conclusió; si no fos així, «més valdria no haver-la escrit mai».

La Regla de Taizé va ser, com diu la breu nota històrica que encapçala aquesta edició, el fruit d'un recés llarg. A l'experiència d'alguns anys vivint en comunitat, s'hi afegí el silenci, l'espai privilegiat per a deixar parlar el Crist. El resultat fou un text més espiritual que jurídic, que combina l'exposició d'una

vida d'alta volada, de dedicació a Déu, amb molts detalls pràctics. Com tantes vegades he hagut d'explicar jo mateix en relació amb la tradició benedictina, l'eix vertical de la recerca de Déu es viu enmig del realisme horitzontal de l'organització humana. Aquests dos eixos es repeteixen en molts altres escrits posteriors del germà Roger.

El primer s'expressa com la centralitat absoluta de Jesucrist i l'Evangelí en la vida de tota persona humana. L'autor s'esforçà per comunicar l'amor de Déu en Jesucrist per a cadascú, per oferir-ne una imatge transparent, neta de tota complicació, allunyada de tota violència, sobretot per a fer-la assequible. Aquesta intuïció profundament evangelitzadora va produir el fruit d'una manera de pregar característica que equilibra els continguts tradicionals en les lectures, pregàries i salms, però que, per mitjà del silenci i de la música repetitiva, deixa espai personal. Un espai que permet interioritzar i captar per la bellesa el misteri de Déu i de la comunió. Naturalment, la Regla, en dirigir-se a germans que s'han sentit cridats a una vida que sigui signe, accentua totalment aquesta centralitat i exclusivitat de Crist i de l'Evangelí.

La segona idea és la comprensió de la persona humana. El germà Roger va comprendre profundament el cor humà, perquè va confiar-hi i va procurar no jutjar mai, fins i tot en contexts de dificultat i violència extremes. Aquesta comprensió es reflecteix en la Regla, deixant clar que no es tracta d'una proposta per a herois, sinó per a homes que necessitaran

un entorn que cal cuidar, que estaran temptats per moltes i variades circumstàncies, que la pregària, els compromisos, la vida de comunitat no són quelcom que s'esdevingui en línia recta, en progressió perfecta, sinó que tot està solcat de llum, però també d'ombres. Tot i aquesta ambigüitat, la proposta que fa és profundament optimista, recolzada en la fe que Jesucrist ressuscitat pot transfigurar-nos i posar-nos en el camí clar de l'amor a Déu i al proïsme. Així també es veu en l'exhortació i els compromisos presos pels germans de Taizé, inseparables de la Regla que també traduïm en aquesta edició, ja que constitueixen el lligam personal de cada germà que vol posar-se en camí a la recerca del Crist amb tota la comunitat.

El mateix germà Roger deia que Taizé era un emplot en el gran arbre de la vida monàstica. La Regla n'és la millor prova. La seva primera gran aportació fou iniciar una vida molt senzilla, amb una intuïció de comunitat, i deixar-se portar per Déu, que va acomplir el seu desig fent créixer una realitat de germans que, seguint els consells evangèlics de comunió de béns, celibat i obediència, esdevingué una referència ecumènica, d'acolliment i de pregària. La segona és el llenguatge actual que reprèn tants temes de la tradició monàstica, però que els expressa d'una manera més comprensible per al nostre món. La tercera gran aportació és el fruit que ha donat: fent possible de manera concreta i real una vida de comunitat que, des de Taizé i des de totes les seves fraternitats establertes arreu, ha estat llavor d'Evangeli, de reconciliació i de pau a tot el món.

I en aquest món, també hi som nosaltres. Els catalans hem estimat Taizé des de molt aviat. No cal fer-ne la història. La Regla de Taizé s'havia traduït al català, però mancava una traducció de la darrera versió, després de la mort del germà Roger. Omplim un buit que és també un homenatge des del nostre monestir de Montserrat, que ha mantingut lligams fraterns i d'amistat amb la comunitat des de molt al principi.

No puc evitar una nota personal. La Regla de Taizé va ser el primer text monàstic que vaig llegir, encara en l'adolescència. En rellegir-la, hi trobo paraules plenes de ressons biogràfics, que el temps i vint-i-sis anys de vida monàstica sota la Regla de Sant Benet no han fet sinó omplir-les de més sentit i fer-les més reveladores. Agraeixo amb emoció, per tots els lligams personals i comunitaris, als germans de Taizé que hagin confiat a Publicacions de l'Abadia de Montserrat l'edició d'aquesta regla en català i espero que faci molt de bé als qui, potser no coneixent-la, la llegiran o, essent-hi familiars, la podran rellegir en la nostra llengua materna.

† MANEL GASCH I HURIOS
Abat de Montserrat

PRESENTACIÓ

El germà Roger va néixer el 1915 a Provence, un poblet de la Suïssa de parla francesa. Quan tenia setze anys va patir tuberculosi i va estar malalt molt de temps. Als vint-i-un anys començà a estudiar teologia a Lausana.

Quatre anys més tard, el 1940, trobà que Suïssa era un lloc massa còmode per a viure-hi durant la guerra i se'n va anar tot sol a l'est de França. Es va instal·lar al petit poble de Taizé, on va iniciar una vida de pregària, mentre anava acollint refugiats, fins i tot refugiats jueus.

En els anys següents, se li van afegir altres nois que compartien les seves mateixes inquietuds. Així, el dia de Pasqua de 1949, els primers set germans van adoptar el compromís per a tota la vida i van constituir la comunitat monàstica ecumènica de Taizé.

En la solitud d'un llarg retir, durant l'hivern de 1952-1953, el germà Roger va escriure la Regla de Taizé per refermar la seva vocació de viure una «paràbola de comunitat». Una vida que espera Déu en la pregària i alhora està pendent de les necessitats del món, i que desitja fermament la unitat visible dels cristians.

Actualment, la comunitat de Taizé la formen prop de noranta germans, catòlics i de diverses tradicions protestants, procedents de trenta països diferents. La majoria viuen a Taizé mateix, mentre que uns altres viuen en petits grups en barris pobres de ciutats de diferents continents.

Als anys 1960, molts joves van començar a visitar-los, i ara, desenes de milers van cada any a Taizé per trobar-se i pregar amb la comunitat. Normalment, els joves s'hi estan una setmana, però alguns allarguen l'estada per viure un temps de discerniment, oferint el seu temps com a voluntaris en les trobades de joves que s'han originat al voltant de la comunitat permanent.

Després de la mort del germà Roger, el 2005, la comunitat va fer una nova edició de la Regla de Taizé i hi va incorporar uns petits ajustaments que ell mateix havia volgut. Aquesta traducció catalana de la Regla està feta a partir d'aquesta nova edició.

LA REGLA DE TAIZÉ

PREAMBULE

Frère, si tu te soumetts à une règle commune, tu le peux seulement à cause du Christ et de l'Évangile.¹

Ta louange et ton service sont désormais intégrés dans une communauté fraternelle, elle-même incorporée à l'Église. En ta discipline intérieure, si nécessaire à ta vie chrétienne, tu es stimulé par l'entraînement commun. Tu n'es désormais plus seul. Tu dois compter en tout avec tes frères.

Aussi, loin de gémir sous le poids d'une règle, réjouis-toi ; car, *renonçant à regarder en arrière*,² porté avec tous par une même Parole, tu peux chaque jour t'élancer à nouveau vers le Christ.

La présente règle renferme le minimum en dehors duquel une communauté ne peut s'édifier en Christ et s'adonner à un même service de Dieu. Cette volonté de ne fixer que l'essentiel laisse un risque : que ta liberté ne devienne un prétexte à vivre selon tes propres impulsions.

PREÀMBUL

Germà, si et sotmets a una regla comunitària, només ho podràs fer *a causa del Crist i de l'Evangelí*.¹

La teva lloança i el teu servei estan, des d'ara, integrats en una comunitat fraterna incorporada a l'Església. En la teva disciplina interior, tan necessària per a la teva vida cristiana, t'estimula un impuls comú. Des d'ara ja no estàs sol. En tot, has de comptar amb els teus germans.

Així, lluny de plànyer-te pel pes d'una regla, alegra-te'n; ja que, *renunciant a mirar enrere*,² conduït amb tots els germans per una mateixa Paraula, cada dia pots llançar-te de nou vers el Crist.

Aquesta regla conté el mínim, fora del qual una comunitat no pot edificar-se en Crist i lliurar-se a un mateix servei de Déu. Aquesta voluntat de no fixar més que l'essencial comporta un risc: que la teva llibertat esdevingui un pretext per viure segons els teus propis impulsos.

«EL GERMÀ ROGER VA COMPRENDRE profundament el cor humà, perquè va confiar-hi i va procurar no jutjar mai, fins i tot en contextos de dificultat i violència extremes. Aquesta comprensió es reflecteix en la Regla, deixant clar que no es tracta d'una proposta per a herois, sinó per a homes que necessitaran un entorn que cal cuidar, que estaran temptats per moltes i variades circumstàncies, que la pregària, els compromisos, la vida de comunitat no són quelcom que s'esdevingui en línia recta, en progressió perfecta, sinó que tot està solcat de llum, però també d'ombres. Tot i aquesta ambigüitat, la proposta que fa és profundament optimista, recolzada en la fe que Jesucrist ressuscitat pot transfigurar-nos i posar-nos en el camí clar de l'amor a Déu i al proïsme.»

(Del pròleg de Manel Gasch i Hurios, abat de Montserrat.)

ISBN 978-84-9191-262-0

9 788491 912620

20241

